

Gudstjeneste i Skævinge Kirke

den 23. december 2018

Kirkedag: 4.s.i adv/A

Tekst: Es 52,7-10; Fil 4,4-7; Joh 1,19-28

Salmer:

SK: 87 * 76 * 90 * 91 * 80,5-6 * 92

”Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene! Han forkynder fred... og frelse. Han siger: ”Din Gud er konge.” ”Bryd ud i jublende kor... Herren har løskøbt Jerusalem... hele den vide jord skal se Guds frelse.” Og blot to vers længere henne i teksten, som vi altså ikke har læst, siges det: ”...Herren går i spidsen for jer, Israels Gud er bag jer.”

Der er virkelig perspektiv over dette. Der er perspektiver nærmest ud i det universelle. Der er perspektiver om frelse og forløsning. Der er perspektiver, der ophæver grænsen mellem det guddommelige og det menneskelige. Det himmelske og det jordiske skal forene, og Gud er kongen. Gud fører sit folk hjem.

Ordene fra profeten handler om det hærgede Jerusalems genrejsning. Men der er nærmest kosmiske dimensioner og perspektiver over dette. For Jerusalem er også Guds by på jord. Her står Guds fodskammel i form af templet. Her åbenbarer Gud Herren sig for mennesker. Her er Gud Herren og mennesker eet i pagtens fællesskab. Det pagtsfællesskab, Gud Herren drager mennesker ind i, som vil gå ind under Guds løfter og velsignelser. Gudsfolkets pagtsfællesskab med Gud Herren. Dertil forløst af Guds tjener, bebudet ved budbringeren, hvis fodtrin lyder over bjergene.

Og straks derefter kommer så i det næste kapitel beskrivelsen af denne Herrens tjener:

”Se, min tjener får lykken med sig, han knejser, han ophøjes og løftes højt...” og så sker der noget dramatisk: ”- så umenneskeligt ussel så han ud... hans skikkelse havde ingen skønhed, vi så ham, men vi brød os ikke om synet....foragtet, vi regnede ham ikke for noget.”

Det er blot uddrag af profetens beskrivelse af Herrens tjener. ”Herrens lidende tjener”, som overskriften er i Bibelen over dette kapitel 53 i Esajas’ bog.

Det er da ellers noget af en rutsjetur ned i perspektiver og dimensioner fra det første, vi hørte. Jeg skal da lige love for, at vi er kommet ned på jorden igen. Nu var der ellers lige lagt i ovnen til, at vi rigtig kunne føle himmelsuset blæse ikke bare over os, men også gennem os. Forløsning og genrejsning. Himmel og jord forenet i Herren. Pagtsfolket hjemme hos Gud. Og Herrens tjener blev regnet for en, der var ramt, slået og plaget af Gud. Sikke et klask af modsætninger. Hvis vi nu kun havde holdt os til selve dagens tekst fra profeten, så er det jo et rigtigt julebudskab. Alting bliver godt. For i julen skal alting være godt. Det går Guds folk godt, for budbringeren bærer det glædelige budskab ud. Det er lige ind i julefreden her så tæt på jul, som vi er i dag. Men tjeneren er foragtet, ussel.

Der er de samme mekanismer på spil i dagens evangelium om Johannes Døber, budbringeren, der råber i ørkenen: Jævn Herrens vej.

Hvem er han? er de interesseret i at vide. Han er ikke Kristus, Elias eller profeten. Han er ikke nogle af de endetidsskikkelser, som der var forventning om skulle indtage verdensscenen i de sidste tider, have afgørende betydning for den endelige forløsning og genrejsning. Han er ikke en af dem, der skal

genskabe pagtsforholdet mellem gudsfolket og Gud Herren. Han er ikke rigtig nogen, og slet ikke i forhold til ham, der kommer efter ham, og hvis skorem han end ikke er værdig til at løse. Johannes bringer altså bud om en, der kommer efter ham, og som er langt større og mere betydningsfuld end han. Johannes er herolden, der blæser fanfare i trompeten og forkynder, at nu kommer han. Nu kommer Herren fra Gud!

Ser vi dette i kirkeårets sammenhæng, og lægger vægt på, at dette hører vi her lige før juleaften, så skal jeg da ellers love for, at vi igen kommer ned fra bjerget og tilbage på jorden. For i morgen skal vi så høre om hans komme, denne betydningsfulde og store Forløser og Genrejser. Og det skal vi høre om et lille barn, født at et par simple, nobody unge mennesker fra udkants-Israel, under omstændigheder og i omgivelser, som selv de simpleste mennesker vil væmmes overfor. Og selv om stort set al kunstnerisk fremstilling af fødselsscenen er fyldt med romantik og sødme, hygge og idyl, så er der ikke skygge af dette for rumpen af en ko. Der stinker, der sviner, og det er aldeles uhygiejnisk. Men i billedfremstillingerne har man næsten indtryk af, at i den hellige stald i Betlehem, der har de fået styr på okseprutterne.

Der er intet endetidsperspektiv, ingen frelser- og genrejser- og forløserskikkelse over dette barn. Der er intet guddommeligt over dette barn. Og alligevel, så er det dette barn, Johannes peger på, som den, der skal udføre Gud Herrens vilje for Gudsfolket og frelse og genrejse det. Det kræver mere end almindelig sund fornuft at se samme sammenhæng, som Johannes forkynder.

Samme proces, samme resultat. Vi stilles noget helt stort i forventning, noget stort med himmelske perspektiver. Og så ryger vi helt ned på jorden med et ordentligt brag i erkendelse

af ikke bare almindeligheder, endda lavere. En ussel tjener, vi ikke bryder os om. Et barn i en krybbe.

Uanset, hvad vi tænker om det, så er det sådan det er. Det med Jesus. Det med Gud Herrens frelse og genrejsning. Og det er ikke fordi, Johannes er forkert på den. Det er heller ikke fordi profeten har misforstået budskabet om Jerusalems genrejsning. Det er ikke fordi der er et misforhold mellem Guds løfter og Guds indfrielse af løfterne. Misforholdet kommer ind med os. Misforståelsen kommer ind med os.

Hvad forstås ved frelse og genrejsning? Hvad forstås ved Elias, profeten eller Kristus i Døberens skikkelse? Der forstås meget ofte det, som også bliver misforstået i Paulus' ord i dagens læsning: "...bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus." Det er så nemt at høre disse ord på følgende måde: Bring alle dine forhold til Gud, og han vil Give dig. Det er ikke det, Paulus siger; men det er meget ofte det, mennesker hører. Lige som, at vi ser en herskerskikkelse i majestætisk fylde, når der tales om en frelser, forløser og genrejser. Vi hører og ser, hvad vi vil høre og se. Og når dét så ikke sker, så er der noget galt med Gud, eller i hvert tilfælde med kristendommen. Og i bund og grund er der noget galt med os selv. Vi hører om Gud og ser om Gud, hvad vi ønsker at høre og se.

Men der er noget galt med os, i bund og grund. Og det er derfor, vi har brug for en frelser og forløser. Menneskeheden har brug for en frelser og forløser. Vi har brug for at få åbnet øjnene og se Ham, som er frelseren og forløseren, i stedet for at rave rundt i blinde og kigge efter, hvad vi tror skal være en frelser og forløser. Menneskeheden har brug for, at der er nogle, der peger på ham og viser og siger, at det er ham! Det er

ham, der er Guds frelse. Det er ved ham, at Gud Herren vil genrejse Jerusalems herlighed. Det er ved ham, at Gud Herren fører os ind i sit pagtsfællesskab. Der er brug for, at der er nogle, der sætter deres eget og sig selv til side, peger på Jesus og siger til verden: Det er ham. Ham er det!

Det er også kirkens opgave at være budbringer ind i den verden, der hører, hvad den vil høre og ser, hvad den vil se. Det er kirkens opgave at tale ud i den verden, der lige nu er ved at gøre sig klar til at fejre den romantiske jul med barnet i krybben. Det er kirkens opgave at være medvirkende til, at menneskers øjne ser, at det handler ikke kun om juletraditioner, julegaver, julemad, jule- mig her og der og allevegne. Det er kirkens opgave at være medvirkende til, at mennesker får erkendelsen af, at det handler ikke kun om barnet i krybben. Det handler også om manden på korset! Det handler om den opstandne Jesus Kristus. Det handler om den himmelfarne og genkommende Hærskarers Herre i al sin himmelske herlighed. Det handler ikke om, hvad vi hører og ser; men om hvad Gud Herren gør for menneskers frelse, forløsning og genrejsning. Fordi – for Gud Herren, for Sønnen, Herren Jesus Kristus, for Helligånden, for Den treenige Gud Herren – og det er derfor vi fejrer jul i morgen, fordi for Gud handler julen om dig og mig!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.